

vorov nanj nastopi mišljenje in delovanje. To, ali te odgovore na koncu najdemo ali ne, sploh ni bistveno. Bistveno je preizprašanje lastne pozicije, lastne vednosti, lastnega znanja in samosprememba le-tega, proizvodnja novega. Izhodišče torej ni v tem, da vednost, ki jo imamo ali ki jo posedujemo (ali pa tudi ne, no, to na tem mestu ni tako pomembno), avtomatično apliciramo na zastavljeni problem ali na vprašanje. In tudi ne v tem, da to vednost prenesemo dalje.

Srečanje namreč postavi pod vprašaj tako tisto, kar naj bi se prenašalo, kot tistega, ki naj bi to prenašal. Srečanje je predpogoj za *nastop, vznik novega*, nastop in produkcijo nove vednosti – kakšna pa ta bo in ali sploh bo, pa vnaprej ni in ne more biti jasno. Z Deleuzom rečeno: »Nikoli se ne ve vnaprej, kako se bo nekdo naučil – zaradi katerih ljubezni bo nekdo postal dober v latinščini, [vnaprej ne vemo,] zaradi katerih srečanj je nekdo filozof, s katerimi slovarji se učimo misliti. Meje zmožnosti se vstavljajo druga v drugo, v razbiti formi tistega, kar razliko nosi in prenaša.« (Ibid.: 267)

To novo, ki ga prinese srečanje, vprašanje, ki ga postavi, je na specifičen način povezano s časom. Za Deleuza je sicer filozofija »umetnost formiranja, iznajdevanja, izdelovanja pojmov. Vendar ni bilo dovolj, da je odgovor prejel vprašanje, določiti je moral tudi uro, priložnost, okoliščine, krajine in like, pogoje in neznanke tega vprašanja. Vprašanje je bilo treba postaviti 'med prijatelji', kot zaupnost ali zaupanje, ali pa nasprotniku, kot izziv, hkrati pa je bilo treba doseči tisto uro med dnevom in nočjo, ko postaneš nezaupljiv celo do prijateljev. To je ura, ko rečeš: 'to je to, vendar ne vem, ali sem prav povedal, ne vem, ali sem bil dovolj prepričljiv'. Tedaj opaziš, da je prav vseeno, ali si povedal prav in prepričljivo, kajti to je prav zdaj.« (Deleuze in Guattari, 1991: 8) Rekli bi lahko, da srečanje vzpostavlja neko lastno logiko časovnosti in postajanja, ko šele postanemo »to, kar smo«. Deleuze kot eden najboljših poznavalcev Nietzscheja sploh, se pri tem nedvomno poigrava tudi z Nietzschejem, ki »niha med dvema logikama začetka novega: Začetkom kot nečim, kar šele pride, kar bo prišlo po kataklizmi oziroma Dogodku in kar bo iz nič inavguriralo neko štetje, ter Začetkom, ki se začne opoldne, na sredini, v trenutku 'zrelosti'.« (Zupančič, 2001: 27) Mar ta »ura med dnevom in nočjo« ne asociira na Zaratuistrovo »veliko poldne«, ta trenutek, »ko se eno scepi v dva« (ibid.: 29)?

Drugače rečeno, srečanje prinese razcep, v našem primeru razcep med učiteljem in učencem, razcep vsakega posebej, obenem pa razcepi tudi logiko naravnega časa: ne le, da vselej nastopi v »nepravem trenutku«, za naše namene bi lahko rekli, da postavi pod vprašaj razumeva-